

Sygn. akt II Ka 344/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SO Andrzej Wach SO Teresa Zawisłak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013 r.

sprawy **S. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 marca 2013 r. sygn. akt II K 886/12

zaskarżony wyrok uchyła i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 344/13

UZASADNIENIE

S. P. oskarżony był o to, że:

w dniu 7 sierpnia 2012 r. w miejscowości K., gm. Z., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował prędkości, taktyki i techniki jazdy do panujących warunków drogowych w następstwie czego potrafił małegoletniego rowerzystę K. R. (1) powodując u niego uraz głowy, uogólniony obrzęk mózgu, rany szarpane małżowiny usznej lewej, ranę okolicy wyrostka zębodołowego po stronie lewej, złamania trzonu żuchwy po stronie lewej, złamanie żuchwy na granicy trzony i gałęzi po stronie prawej, złamania ściany bocznej zatoki szczękowej prawej, złamania podudzia prawego i licznych drobnych ran podudzia prawego, obrażeń ciała powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni i powodujących ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu,

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 27 marca 2013 r. oskarżonego S. P. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk, skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk orzeczoną karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres 3 lat; na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 120 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych każda z nich; na podstawie art. 46 § 2 kk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. R. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego K. R. (2) kwotę 2.000 złotych tytułem nawiązki; zasądził od oskarżonego na rzecz K. R. (2) kwotę 922,50 złotych tytułem wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika; zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425 § 1 i 2 oraz art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 2, 4,7,366 § 1 oraz 410 kpk poprzez:

- art. 7, 410, 424 § 1 pkt 2 kpk poprzez bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. P. oraz zeznaniom świadka R. J. w części dotyczącej niemożności uniknięcia wypadku przez oskarżonego oraz nienależyte rozważenie i ocenienie treści pisemnej i uzupełniającej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego J. B. – co w konsekwencji doprowadziło do bezwarunkowego obdarzenia jej pełną wiarą w sytuacji, gdy opinia ta jest niepełna i niejasna,

- art. 170 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 201 kpk, a contrario poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii zespołu biegłych w składzie: biegły do spraw ruchu drogowego i biegły z zakresu medycyny sądowej na okoliczność określenia przyczyn wypadku i możliwości jego uniknięcia wskutek uznania, iż dotychczasowa opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego jest spójna i jasna – co w konsekwencji doprowadziło do wadliwej oceny dowodów i błędnego ustalenia okoliczności faktycznych, które miały istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy,

- art. 170 § 3, 167 i 93 § 1 kpk poprzez zaniechanie rozpoznania wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego złożonego w piśmie procesowym z dnia 15 lutego 2013 roku dotyczącego dopuszczenia dowodu z zeznań świadka – funkcjonariusza Policji L. Z. na okoliczność sposobu przeprowadzenia przez świadka powypadkowej próby hamowania samochodu kierowanego przez oskarżonego oraz pomiaru długości śladów hamowania przednich kół pojazdu i zaniechanie przeprowadzenia powyższego dowodu – co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia powyższego dowodu (istotnego dla kwestii obliczenia drogi hamowania i prędkości samochodu kierowanego przez oskarżonego w chwili potrącenia pokrzywdzonego rowerzysty),

- art. 424 § 1 pkt 2 kpk poprzez nienależyte rozważenie wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia mających wpływ na wymiar kary oraz nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku wyrażające się w zaniechaniu prawnokarnej oceny zamiaru oskarżonego, wpływu zachowania (przyczynienia się) pokrzywdzonego K. R. (1) na zaistniałe zdarzenie oraz brak ustalenia i uzasadnienia przyczyny wypadku – co w konsekwencji uniemożliwia Sądowi Odwoławczemu merytoryczną kontrolę orzeczenia, gdyż wskazuje na niewłaściwy proces podejmowania przez Sąd I instancji decyzji o winie lub niewinności oskarżonego,

2) mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy analiza zebranego materiału dowodowego nie pozwalała na takowe ustalenia – co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania oskarżonego S. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Podnosząc powyższe zarzuty i powołując się na treść art. 437 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie
- 2) zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacji obrońcy oskarżonego S. P. nie można odmówić słuszności i dlatego wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji należało uwzględnić.

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 27 marca 2013 roku uznał oskarżonego S. P. za winnego zarzucanego mu czynu, a zarzucano mu, że nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości, taktyki i techniki jazdy do panujących warunków drogowych, w następstwie czego potracił małoletniego K. R. (1). Z protokołu oględzin miejsca wypadku wynika natomiast, że w czasie tego zdarzenia pogoda była słoneczna, temperatura powietrza 23 ° C, jezdnia asfaltowa, sucha, czysta, stan drogi dobry, obszar zabudowany, teren płaski, odcinek drogi prosty na długości 100 m. Wypadek ten miał miejsce około godziny 16.50, a więc w porze dziennej. W świetle powyższego obowiązkiem Sądu I instancji było wskazanie w opisie czynu na czym polegało niedostosowanie prędkości, taktyki i techniki jazdy do takich warunków drogowych.

Rację ma apelujący obrońca, że jakkolwiek stan faktyczny przedmiotowego zdarzenia nie jest skomplikowany, to jednak ustalenie, czy kierowca samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) kierując tym pojazdem faktycznie naruszył przepisy ruchu drogowego, wynikiem czego było zaistnienie przedmiotowego wypadku drogowego wymaga wnikliwego i wszechstronnego badania tego zagadnienia przez biegłych posiadających duże wiadomości specjalne z dziedziny komunikacji i medycyny.

Sąd Okręgowy analizując akta przedmiotowej sprawy nie podzielił dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań R. J., iż spekulacją są twierdzenia, że pokrzywdzony wyjechał rowerem bezpośrednio z podwórka, które było szczelnie ogrodzone, nie rozglądając się i próbując ominąć klinkierowy słupek, co doprowadziło do wypadku. Zwrócić należy uwagę, iż z materiału fotograficznego znajdującego się w aktach sprawy bezspornie wynika, że istotnie posesja z której wyjechało dziecko jest ogrodzona płotem ze sztachet, oddalonym od jezdni zaledwie około 1 m i w związku z tym oskarżony faktycznie mógł mieć bardzo ograniczone pole widzenia na to, co dzieje się w bramie i na tej posesji. Niezależnie od powyższego, Sąd I instancji nie zwrócił uwagi, że po przeciwnej stronie drogi przebywało wiele dzieci i jak wynika z wyjaśnień oskarżonego, to głównie na nich skupił on swoją uwagę zgodnie z zasadami ograniczonego zaufania. Biegły J. B. przyjmuje w swojej opinii, że uderzenie w rowerzystę było narożnikowe, chociaż w zasadzie można przyjąć, że powierzchnia ciała rowerzysty zetknęła się prawym przednim krańcem samochodu. Zgodzić się należy z twierdzeniem apelującego, że uderzenie narożnikowe niewątpliwie co najmniej utrudnia określenie faktycznej prędkości kolizyjnej pojazdu. Zdaniem Sądu Odwoławczego pełną opinię w zakresie obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego i jednocześnie uszkodzenia roweru mógłby wydać zespół biegłych, tj. biegłego z zakresu wypadków drogowych i biegłego lekarza, którzy na podstawie w/w danych mogliby ustalić, czy dziecko wyjeżdżało z bramy prostopadle do jezdni, czy też ukosem. Takie ustalenia mogły z kolei wpłynąć na obliczenie drogi przebytej przez pokrzywdzonego i jednocześnie długości drogi przejechanej w tym czasie przez oskarżonego, co pozwoliłoby na bardziej precyzyjne ustalenie prędkości obu pojazdów i w konsekwencji ustalenie czy oskarżony swoim zachowaniem naruszył przepisy ruchu drogowego, a jeśli tak, to czy istniał związek przyczynowy pomiędzy tym naruszeniem a wystąpieniem tego skutku. Obrońca oskarżonego złożył na rozprawie w dniu 25 marca 2013 roku (k.146v) wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii takiego zespołu biegłych podważając przy tym kategoryczność opinii biegłego J. B., zaś Sąd I instancji wnioski tego obrońcy oddalił bez uzasadnienia swojego stanowiska. Fakt ten również uniemożliwił Sądowi Odwoławczemu rozstrzygnięcie, czy decyzja Sądu Rejonowego w tym zakresie była słuszna. Z doktryny i wyroków sądów apelacyjnych, w tym Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie II

AKa 106/13 wynika, że „oddalając wniosek dowodowy, Sąd nie może ograniczyć się do powtórzenia treści ustawy, nie odpowiada to bowiem prawidłowo rozumianemu nakazowi uzasadnienia postanowienia, a wreszcie i uniemożliwia sądowi odwoławczemu dokonanie kontroli prawidłowości tego rozstrzygnięcia’.

Sąd Okręgowy podzielił również zarzut apelującego, że Sąd Rejonowy w żadnej mierze nie rozstrzygnął wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przesłuchanie świadka L. Z., co do sposobu obliczenia długości hamowania przednich kół samochodu oskarżonego, zwłaszcza, że tego rodzaju zastrzeżenia, co do sposobu obliczania tej długości miał również biegły J. B.. Brak rozstrzygnięcia tego wniosku dowodowego oraz brak uzasadnienia oddalenia wyżej wskazanego wniosku o wywołanie nowej opinii biegłych spowodowało konieczność uchylenia wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z uwagi na niewyjaśnienie wszystkich okoliczności przedmiotowego zdarzenia, a w szczególności nie ustalenie z jaką faktycznie prędkością poruszał się oskarżony i czy w zaistniałych warunkach mógł on uniknąć potrącenia K. R. (1), Sąd Odwoławczy uznał, że wydane w tej sprawie orzeczenie jest przedwczesne, a materiał dowodowy wymaga uzupełnienia. Dlatego też na obecnym etapie postępowania trudno wypowiedzieć się, czy Sąd I instancji błędnie ustalił stan faktyczny tego zdarzenia, czy też nie.

Przy ponownym rozpoznaniu tej sprawy, Sąd Rejonowy przeprowadzi przewód sądowy w całości, a nadto wywoła opinię Instytutu Ekspertyz Sądowych, ewentualnie opinię kompleksową biegłych: z zakresu wypadków drogowych i lekarza medycyny celem ustalenia faktycznego przebiegu tego wypadku drogowego, usytuowania pojazdów względem siebie w czasie zderzenia, prędkości tych pojazdów i możliwości uniknięcia wypadku drogowego, przy ustaleniu faktycznej prędkości samochodu oskarżonego, rowerzysty oraz przy uwzględnieniu jazdy z prędkością dozwoloną oskarżonego. Dopiero po zebraniu wszystkich możliwych dowodów, dokona prawidłowej, zgodnej z art. 7 kpk ich oceny i na tej podstawie ustali stan faktyczny, zgodny z rzeczywistym jego przebiegiem, w konsekwencji ustalając, czy oskarżony faktycznie przyczynił się do zaistnienia tego wypadku drogowego i w jakim zakresie. W przypadku ustalenia winy oskarżonego Sąd wnikliwie rozważy wszystkie okoliczności przedmiotowo podmiotowe mające wpływ na wymiar kary. O ile zajdzie potrzeba, sporządzi uzasadnienie zgodnie z wymogami art. 424 kpk.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 456 kpk orzekł, jak w wyroku.